

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/25/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200181
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1020200181.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: M. N., nar. XX. Y. XXXX, trvale bytom V. G. č. XXXX/X, V., právne zast.: JUDr. Gergely Pšenák, AK so sídlom M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-71/2019 z 26. novembra 2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave z 8. augusta 2024, č. k. BA-6S/31/2020-70, t a k t o

rozhodol:

- Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I. Priebeh správneho súdneho konania

1. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom z 8. augusta 2024, č. k. BA-6S/31/2020-70, postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 26. novembra 2019, č. SPOU-PO-PK-71/2019, ktorým tento podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie - personálny rozkaz generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 36 z 20. augusta 2019 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ v stálej štátnej službe vo funkcii referent - ÚOZ Obvodného oddelenia Policajného zboru A. odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., s ukončením služobného pomeru ku dňu doručenia rozhodnutia dňa 21. augusta 2019, na tom skutkovom základe, že 1) dňa 12. septembra 2018 medzi 14:30 hod. a 16:50 hod. v k. ú. I. U. V. prijal úplatok vo výške 1.000 Eur od osoby podozrivej zo spáchania trestných činov pytliactva a krádeže Y. L. za to, že podozrenie nezdokumentujú a nevykonajú žiadne úkony ani služobný zákrok za účelom objasnenia skutku. Úplatok vyžiadal T. E. F. tak, že sumu naťukal na displej mobilného telefónu so slovami: „Takto sa môžeme dohodnúť.“ Úplatok následne prijal žalobca tak, že otvoril pravé bočné vrecko na svojich kapsáčových nohaviciach, kam mu Y. L. vložil hotovosť 1.000 Eur, žalobca s T. F. podozrenie zo spáchania trestného činu nezdokumentovali, nevykonali žiadne úkony, Y. L. nechali z miesta činu odísť; 2) dňa 2. novembra 2018 o cca 16:00 hod. v k. ú. I. S. si žalobca za prítomnosti T. F. po kontrole osoby T. V., ktorého konanie zakladalo podozrenie zo spáchania trestného činu pytliactva, od neho pýtal úplatok vo výške 500 Eur

spôsobom, že na prstoch ukázal 5 a slovné pýtal 500 Eur za to, že ho pustia. Menovaný T. V. sumu ani kreditnú kartu u seba nemal, vec žalobca s T. F. realizovali ako prečin pytlactva, na miesto privolali povereného príslušníka PZ a technika OKP. Pred ich príchodom T. F. T. V. prikázal preložiť udice a sieťku s rybou na druhú stranu mosta, lebo miesto činu sa nachádzalo v blízkosti hranice katastrálnych území okresov V. a H. L., ako aj hranice rybárskych revírov MsO SRZ V. a MsO SRZ U..

2. Správny súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného preskúmal v intenciách § 17 ods. 1, § 47, § 48 ods. 3 písm. a), g), § 192 ods. 1 písm. e), § 193 ods. 1, 2, § 233 ods. 1, 2, § 238 ods. 1-4, § 241 ods. 1, 2, 3 zákona č. 73/1998 Z. z., § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a v režime stanovenom správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Správny súd v úvode svojho odôvodnenia poznamenal, že porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemožno podmieňovať spáchaním trestného činu. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok sp. zn. 2Sžo/156/2008z 22.04.2009, sp. zn. 2Sžo/189/2010 z 18.05.2011), z ktorej vyplýva, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. Uvedenú judikatúru je potrebné chápať v tom zmysle, že správne orgány rozhodujúce v personálnom konaní o prepustení príslušníka PZ zo štátnej služby neskúmajú trestnoprávnu zodpovednosť a ani otázku viny alebo neviny, ale skúmajú naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty inštitútu prepustenia podľa § 192 zákona č. 73/1998 Z. z. Správny súd rovnako ustálil, že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia posudzoval preukázané skutkové okolnosti a celý spôsob konania žalobcu podrobným opísaním skutkového stavu vrátane výpovedí svedkov, posudzoval aj jeho predchádzajúce výsledky, odmeny a disciplinárne previnenia žalobcu v jeho služobnej činnosti pred tým, než dospel k záveru, že ponechanie žalobcu ako policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Preto správny súd nemal žiaden relevantný dôvod spochybniť myšlienkový proces orgánu verejnej správy, pričom poukázal na to, že žalovaný správny orgán vydal napadnuté rozhodnutie so správnym právnym posúdením, odvolávajúc sa taktiež na skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, uviedol, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a aplikovaní právnych predpisov, na ktoré sa odvolával.

4. Zároveň správny súd považoval za potrebné poukázať na to, že úlohou správneho orgánu je po spoľahlivom preukázaní konania policajta posúdiť otázku závažnosti porušenia služobnej povinnosti, pričom uvedené posúdenie je predmetom správneho uváženia správneho orgánu (žalovaného). Súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“ uvedenú v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Z § 27 ods. 2 SSP vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, preskúmava súd iba v rozsahu, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

5. Ďalej správny súd uvádza, že pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. je potrebné, aby mal správny orgán dostatočne preukázané, že policajt protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu, a to zvlášť hrubým spôsobom a súčasne, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že porušil svoje služobné povinnosti a služobnú prísahu. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti žalobcu bolo jednoznačne ustálené tak, ako je to uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Práve spôsob konania žalobcu opísaného v napadnutom rozhodnutí súd hodnotí nielen za hrubé, ale za zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti. Ak by správny súd vzal do úvahy, že zodpovednosť policajtov je širšieho rozsahu a posudzuje sa prísnejšie, čo zodpovedá ich spoločenskému postaveniu, bolo by v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý sa dopustil protiprávneho konania spočívajúceho v porušení svojich základných povinností. Žalobca ako policajt pri vzniku služobného pomeru zložil služobnú prísahu, obsahom ktorej bol aj absolútny záväzok dodržiavať právne predpisy. Uvedená povinnosť musí byť prítomná u každého policajta počas celého trvania jeho štátnej služby. Rovnako počas celého trvania štátnej služby musí spĺňať aj podmienky prijatia do štátnej služby, medzi ktoré patrí aj spoľahlivosť. Z tohto dôvodu podľa správneho súdu nie je ani na mieste obrana žalobcu, že žalovaný v rozhodnutí nekonkretizuje, akým spôsobom by bolo ponechanie ho v služobnom pomere na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Správny súd vychádzal z toho, že žalobca

sa zložením sľubu stal príslušníkom Policajného zboru, kategórie osôb, ktorých konanie nesúladne s právnymi predpismi je pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové a zdravotné zabezpečenie. Preto je aj prirodzeným očakávaním, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, ako sa k tomu zaviazali (napríklad rozsudok NS SR zo dňa 26. novembra 2002, sp. zn. 4 SŽ 118/02, publikovaný v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 36/2004). Vo všeobecnosti sú u policajtov vyššie požiadavky na profesionálny a morálny charakter pre výkon štátnej služby a ich porušenie zákon nekompromisne sankcionuje. Z tohto dôvodu zákon vyžaduje vo vzťahu k plneniu služobných povinností striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších ako ustanovenia iných zákonov (rozsudky NS SR sp. zn. Sžo/53/2003 zo dňa 18. novembra 2003, sp. zn. 2Sžo/159/2008 zo dňa 23.9.2009).

6. Správny súd v závere dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného (aj personálny rozkaz) obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a vydal ho orgán na to príslušný, ktorý postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu. Správny súd prijal záver, že v administratívnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav na riadne posúdenie veci, bolo dostatočne preukázané konanie žalobcu, ktorý svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Vychádzajúc z vyššie uvedených hľadísk žalovaný ako príslušný správny orgán postupoval pri vydaní napadnutého rozhodnutia v súlade s príslušnými procesnými normami, v rozhodovaní nevybočil z rámcov správnej úvahy tak, ako je vymedzená vyššie. V rámci prvostupňového a druhostupňového konania správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili, v rozhodnutí žalovaný odkázal na dôkazy a podklady, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal, rozhodnutie je jasné a zrozumiteľné. Preto na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že neexistuje žiaden z namietaných zákonných dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, a preto žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

7. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 168 SSP a úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože nezistil dôvod, podľa ktorého možno spravodlivo požadovať od žalobcu, aby mu nahradil trovy konania.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

8. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkov konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP).

10. Sťažovateľ v úvode kasačnej sťažnosti vyjadril nesúhlas s napadnutým rozhodnutím, ako ani s jeho odôvodnením. Prvou podstatnou námietkou bola skutočnosť nedostatočne zisteného skutkového stavu veci v rámci jeho prepustenia zo služobného pomeru a nepreukázanie, že by boli splnené obe podmienky pre uskutočnenie takéhoto zásahu, ktorými súd porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Z uvedeného dôvodu považuje sťažovateľ napadnuté rozhodnutie za nezákonné. V nadväznosti na uvedené namietal sťažovateľ samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré nedáva presvedčivé odpovede na všetky sťažovateľom namietané skutočnosti. Poukázal na judikatúru súdov, ktorá kladie významný dôraz na kvalitu odôvodnenia rozhodnutí. Pokiaľ nie je rozhodnutie dostatočne odôvodnené, a teda pokiaľ sa súd v rozhodnutí nevysporiadal so všetkým, čo žalobca namietal, nie je podľa sťažovateľa takéto rozhodnutie ani preskúmateľné, ako je tomu v danom prípade. Rozhodnutie, ktorým je osobe uložená tak závažná sankcia, ktorou je prepustenie z pracovného pomeru, si vyžaduje z povahy veci, ale takisto aj na základe právneho poriadku SR riadne, dostatočné a presvedčivé odôvodnenie, aby bolo osobe, ktorá prišla o zamestnanie jasné, z akých dôvodov bola prepustená a voči ktorým dôvodom má namietat' a brániť sa.

11. Ďalšia podstatná námietka sťažovateľa spočívala v porušení zásady prezumpcie neviny. Nestotožnil sa s názorom správneho súdu, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Sťažovateľ uviedol, že je pravda, že v danom prípade ide o dve oddelené konania, avšak dôvodom na prepustenie žalobcu malo byť práve spáchanie trestného činu a práve z tohto dôvodu nemožno tvrdiť, že v danom prípade nebola daná viazanosť zásadou prezumpcie neviny. Správny orgán

tak v podstate rozhodol o tom, že došlo de facto k spáchaniu trestného činu. Avšak na vynesenie takéhoto záveru majú orgány činné v trestnom konaní oveľa prísnejšie procesné ustanovenia, ktoré musia byť dodržané. Podľa sťažovateľa, pokiaľ teda správny orgán rozhodoval o takejto skutočnosti, musel tieto procesné ustanovenia za účelom vynesenia takéhoto záveru dodržať. Keďže to v danom prípade splnené nebolo, považuje sťažovateľ takéto rozhodnutie za nezákonné. Je názoru, že správny orgán nemôže „skryto“ rozhodovať o spáchaní trestného činu a zároveň nerešpektovať uvedené ustanovenia a zásady. Záver, že orgán verejnej správy v rámci správneho konania musí dodržať prezumpciu nevinny ako zásadu trestného konania, ako aj ostatné zásady trestného práva, deklaruje aj Správny súdny poriadok, a to v § 195 písm. d), v zmysle ktorého „Správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania.“ V závere sťažovateľ zhrnul, že v tomto ustanovení je deklarované, že jednu zo zásad trestného práva, teda prezumpciu nevinny, bolo v danom prípade nevyhnutné dodržať, preto považuje záver správneho súdu aj v tomto smere za nesprávny.

12. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol kasačnému súdu, aby napadnuté rozhodnutie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. K podanej kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa s argumentáciou a právnym názorom žalobcu nestotožňuje, plne súhlasí s výrokom napadnutého rozsudku a zároveň trvá na svojom písomnom vyjadrení k podanej žalobe, ktoré bolo zaslané súdu pod č. p. KM-OPS1-S-70/2020 z 23. júna 2020. V zmysle uvedeného navrhol napadnutý rozsudok správneho súdu ako vecne správny potvrdiť a kasačnú sťažnosť v zmysle § 461 SSP zamietnuť.

14. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi na vedomie dňa 15. februára 2025.

III. Aplikovaná právna úprava a posúdenie veci kasačným súdom

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

16. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

17. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

18. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok správneho súdu, ktorým súd zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 26. novembra 2019, č. SPOU-PO-PK-71/2019, ktorým tento podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie - personálny rozkaz generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 36 z 20. augusta 2019 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

20. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

21. Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z. z. služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

22. Podľa § 48 ods. 3 písm. a) a g) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný

a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,

g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

23. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

24. Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

25. Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

26. Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

27. Podľa § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

28. Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

29. Podľa § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

30. Podľa § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

31. Podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

32. Najvyšší správny súd mal z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis žalovaného, preukázané, že

- žalobca v čase vydania prvostupňového správneho rozhodnutia bol príslušníkom Policajného zboru v stálej štátnej službe, vo funkcii referent ÚOZ Obvodného oddelenia Policajného zboru A. odboru poriadkovej polície okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre;

- nadriadený (riaditeľ Obvodného oddelenia Policajného zboru v A.) o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru žalobcu upovedomil dňa 2. mája 2019 písomnosťou č. p.: ORPZ-KN-OPP7-261-001/2019 zo dňa 29. apríla 2019;

- dňa 19. júla 2019 bol riaditeľom vypracovaný návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru;

- prvostupňový správny orgán po preskúmaní veci a zabezpečení relevantných podkladov rozhodol o prepustení žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru, keď mal za preukázané, že žalobca zvlášť hrubým spôsobom porušil služobné povinnosti a služobnú prísahu s tým, že jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, a to na skutkovom základe uvedenom v bode 1 odôvodnenia

(z odôvodnenia vyplýva, že žalobca svojím protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy odôvodnil tým, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď zneužil svoje služobné postavenie a pri výkone štátnej služby a spoločne s kolegom ppráp. F. prevzal od inej osoby úplatok 1.000 Eur, súčasne od ďalšej osoby požadoval úplatok 500 Eur za to, že nezadokumentujú trestnú činnosť týchto osôb. Svoje sily nevynaložil na ochranu práv, na ochranu majetku občanov, keď v rozpore so zákonom zneužíjúc svoje služobné postavenie v súvislosti so svojím služobným zaradením, neoprávnené získal pre seba a iného peňažnú sumu, na ktorú nemal žiadny právny nárok a tým svojím konaním do uvedených práv zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Žalobca konal v úmysle získať neoprávnenú výhodu na vlastný prospech, čím porušil čl. 1 ods. 1 písm. d) a e) N MV SR 18/2008. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti bolo odôvodnené aj tým, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom (podľa § 2 ods. 1 písm. b), k), § 8 ods. 1 a § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, nariadením (čl. 1, čl. 5 prílohy k N MV SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ v znení neskorších predpisov, čl. 9 ods. 6 N PPZ č. 80/2018 o činnosti základných útvarov služby poriadkovej polície Policajného zboru), rozkazom (podľa časti I. písm. a) bodu 1, 2, 7 a 14 rozkazu MV SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ. Zároveň žalobca zvlášť

hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti príslušníka PZ uvedené v ustanovení § 48 ods. 3 písm. a), b), g) h) a k) zákona a nedodržiaval služobnú disciplínu, nakoľko sa v čase výkonu štátnej služby nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor. Uviedol, že by bolo v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, ak by v služobnom pomere zostal policajt, ktorý sa dopustil vyššie uvedeného konania nezlučiteľného s postavením a úlohami príslušníka PZ. Každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povolaním a profesiou má svojím chovaním byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom);

- na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím zamietol podané odvolanie a napadnuté rozhodnutie potvrdil

(v odôvodnení sú zhrnuté podklady a dôkazy, z ktorých žalovaný vychádzal, vyjadrenie sa k námietkam žalobcu popísaných v odvolaní proti personálnemu rozkazu, prehľad o disciplinárnych odmenách a disciplinárnych opatreniach žalobcu, zhodnotenie služobnej činnosti, doklady o žalobcovom oboznámení sa s internými predpismi a zhrnutie, že z obsahu zadováženého spisového materiálu je dostatočne zistené, že odvolateľ sa dopustil protiprávneho konania zakladajúceho dôvod jeho prepustenia, ktorým je zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, čo mu bolo preukázané dôkazmi obstaranými predpísaným zákonným spôsobom uvedeným v § 238 zákona, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť. Na druhej strane odvolateľ v zmysle § 238 ods. 3 zákona počas celého konania o jeho prepustení a ani v podanom odvolaní sám nepredložil taký hodnoverný a presvedčivý dôkaz, ktorý by spochybnil objektívne zistený skutočný stav veci a vyvrátil dôvody, na základe ktorých bol v jeho prípade aplikovaný inštitút prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.);

- správny súd žalobu podanú proti rozhodnutiu žalovaného s poukazom na § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

33. Najvyšší správny súd po vyhodnotení námietok uvedených v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od argumentov a relevantných právnych záverov uvádzaných správnym súdom vo veci samej, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

34. Zákon č. 73/1998 Z. z. upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len "štátna služba"). Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1 ods. 2).

35. V danej veci sa jedná o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktorými bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. Prepustenie bolo vykonané s odkazom na § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. ako následok porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pričom ako predmetné porušenie bolo klasifikované príslušné konanie žalobcu popísané v bode 1 odôvodnenia.

36. Námietky sťažovateľa smerovali najmä k porušeniu zásady prezumpcie neviny v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru, čo dôvodil skutočnosťou, že „dôvodom na jeho prepustenie malo byť práve spáchanie trestného činu a práve z tohto dôvodu nemožno tvrdiť, že v danom prípade nebola daná viazanosť zásadou prezumpcie neviny.“ S uvedeným sa dostatočne vysporiadal správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Kasačný súd rovnako poukazuje na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu (napríklad 5Sž/92/97, 4Sž/185/2000, 6Sž/13/2001, Sž-o-NS/23/2003, Sž-o-NS/53/2003, 4Sž/143/2002, 7Sž/107/2001, 7Sž/86/2002, 2Sžo/156/2008, 2Sž-o-KS/48/2005), ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06), z ktorej vyplýva, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom preskúmaní konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže

porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Preto konanie v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru (s výnimkou ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z., o ktoré však v predmetnej právnej veci nejde) nie je podmienené výsledkom trestného konania (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/18/2013 zo 16. apríla 2014).

37. Rovnako je judikované, že konanie o služobnom pomere a trestné konanie sú dve samostatné konania, pričom pre konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru nie je rozhodujúci výsledok trestného konania v tom zmysle, či žalobca bude uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V konaní o prepustení zo služobného pomeru, i v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, je postačujúce preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie príslušného policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tiež je potrebné uviesť, že služobný orgán je v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z. kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkania na výsledok trestného konania. Ani prípadný právoplatný oslobodzujúci rozsudok by ešte neznamenal, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna. Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania (viď rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6Ssk/45/2025 z 30. apríla 2025 potvrdený Ústavným súdom SR sp. zn. IV. ÚS 462/2025 zo 16. septembra 2025). Vo vzťahu k predmetnej veci nie je pritom podstatné to, či sa sťažovateľ uvedeným konaním dopustil trestného činu, ale to, že takýto skutok možno vyhodnotiť ako porušenie služobnej prísahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom. S poukazom na uvedené preto neobstoja argumenty sťažovateľa dôvodiacie porušenie zásady prezumpcie nevinoty v konaní o skončení služobného pomeru.

38. Sťažovateľ namieťa v kasačnej sťažnosti nedostatočne zistený skutkový stav a nepreukázanie splnenia oboch podmienok pre skončenie služobného pomeru, a to porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, pre potreby vyslovených záverov dostatočne zistili skutkový stav veci a tento po právnej stránke správne posúdili. Svoje rozhodnutia aj náležite odôvodnili, pričom sa vysporiadali so všetkými podstatnými námietkami žalobcu. V ďalšom považuje kasačný súd za nevyhnutné uviesť, že v konaní pred správnym orgánom ani v súdnom konaní nebol zo strany žalobcu predložený taký dôkazný prostriedok, ktorý by spochybnil skutkový stav zistený správnym orgánom.

39. Pokiaľ ide o podmienky vyplývajúce z § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., kasačný súd konštatuje, že v danom prípade došlo k ich kumulatívne naplneniu. Žalovaný a rovnako aj prvostupňový správny orgán na základe náležite zisteného stavu veci vyložili a posúdili okolnosti, závažnosť, následky, úmysel, postavenie policajta (bod 32) a dospeli k záveru, že skutkový stav naplňa obsah pojmu „zvlášť hrubým spôsobom.“ Podmienku prepustenia, ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo „na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby“ videl žalovaný naplnenú v charaktere skutku. Uvedené zdôvodnil ohrozením dôvery verejnosti, morálky a vnútornej stability v zbere (bod 32). Aplikáciou neurčitých právnych pojmov, v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. predstavovaných „zvlášť hrubým spôsobom“ a „na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby“, sa najvyšší správny súd zaoberal v rozhodnutí sp. zn. 6Ssk/35/2025 z 25. septembra 2025, kde uviedol, že „Neurčité právne pojmy nejdú obsahovo presne vymedziť a ich aplikácia závisí na odbornom posúdení v každom jednotlivom prípade. Zákonodarca tak vytvára priestor správnym orgánom, aby zhodnotili, či konkrétna situácia patrí do rozsahu určitého neurčitého právneho pojmu alebo nie, a to vždy so zreteľom na kontext individuálne určenej posudzovanej veci (k neurčitým právnym pojmom viď. napr. rozsudok Nejvyššieho správneho soudu čj. 3 Azs 240/2014-35, publikované pod č. 3330/2016 Sb. NSS, rozsudok Nejvyššieho správneho soudu čj. 5 Azs 105/2004-72, publikované pod č. 375/2004 Sb. NSS, rozhodnutie Ústavného soudu SR sp. zn. II. ÚS 495/2015, rozhodnutie Ústavného soudu SR sp. zn. I. ÚS 29/2012).“ Rovnako aj v tejto prejednáwanej veci kasačný súd konštatuje, že žalovaný správne subsumoval konanie žalobcu pod vyššie označené neurčité právne pojmy, svoje rozhodnutie aj náležite zdôvodnil, pričom zdôvodnenie nevykazuje znaky svojvôle, neodôvodnenej disproporcie ani neprimeranosti vo vzťahu k zisteným skutkovým okolnostiam. Vo vyššie označenom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu tento poukázal na to, že „naplnenie obsahu neurčitého právneho pojmu potom so sebou prináša povinnosť správneho orgánu rozhodnúť spôsobom, ktorý norma predpovedá. V prejednáwanej veci pri aplikácii § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. nie je daná možnosť správnej úvahy, zákon tu neposkytuje

voľný priestor k rozhodnutiu, ale existencia určitého skutkového stavu je jednoznačne spojená s jediným právnym následkom, a to v danom prípade prepustením zo služobného pomeru.“

40. K sťažovateľovým ďalším námietkam a vytýkanému nesprávnemu postupu správneho súdu kasačný súd dáva do pozornosti, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Kasačný súd má za to, že správny súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľa a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, pričom dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti preskúmaného, ako aj prvoinštančného rozhodnutia.

41. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd v napadnutom rozsudku po zhodnotení všetkých relevantných kasačných námietok/sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP) neidentifikoval prvok nesprávneho právneho posúdenia (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP), ani aby nesprávnym procesným postupom bolo znemožnené účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), naopak vyhodnotil rozsudok správneho súdu ako vecne správny, a preto kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú postupom podľa § 461 SSP zamietol.

42. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, keďže nebola splnená podmienka výnimočnosti (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

43. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.